

Arrest

nr. 91 498 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 mei 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. U bent traditioneel gehuwd en heeft drie kinderen. U was in Dagestan opeenvolgend werkzaam als taxichauffeur en autoverkoper. U problemen houden verband met deze beroepsbezigheden.

In december 2011 pikte u met de wagen twee personen op die stonden te liften. U kende hen niet. Er werd afgesproken dat u hen tegen betaling naar het dorp Mutsal-Aoel zou brengen. Onderweg werd u gestopt bij een blokpost voor een identiteitscontrole. Het bleek dat één van uw passagiers niet in het bezit was van identiteitsdocumenten. U kon niettemin verder rijden nadat deze persoon de politieagent geld had toegestoken.

Drie dagen hierna, op 18/12/2011, werd u thuis opgepakt door de OMON of de SOG. U werd naar "de afdeling" meegenomen waar verscheidene overheidsdiensten gelokaliseerd zijn. Daar werd u gedurende vier dagen vastgehouden. Er werden u vragen gesteld over de twee mannen die u had vervoerd. Zij werden ervan beschuldigd strijders te zijn. U ontkende dat u banden met hen had. U werd tijdens uw vasthouding mishandeld. Uiteindelijk werd u na de betaling van losgeld vrijgelaten. U vernam later via het internet dat de twee mannen werden gedood bij een actie.

Na uw vrijlating leek het voorval te zijn afgesloten en kende u geen problemen meer hieromtrent. Nieuwe problemen ontstonden echter in april 2012.

Op 09/04/2012 verkocht u op de markt een wagen aan een taxichauffeur. Na de verkoop bleef de wagen op uw naam geregistreerd. Tien dagen later, in de nacht van 18 op 19/04/2012, viel de OMON uw huis binnen. U was op dat ogenblik niet thuis. De OMON pakte uw vader op en nam verscheidene documenten in beslag waaronder uw intern paspoort. Uw vader zou diezelfde avond nog worden vrijgelaten. Na de arrestatie van uw vader werd u door uw oom opgebeld. Deze zei u niet meer naar huis terug te keren, kwam u ophalen, en bracht u naar een schuiladres gelegen in het dorp Jubilejnaja. Zoals later zou blijken was de wagen die u had verkocht betrokken geweest bij een schietpartij. In de nacht van 18 op 19/04/2012 werden, volgens internetberichten, drie strijders gedood bij een actie van de autoriteiten. Een van hen was de taxichauffeur aan wie u de wagen had verkocht. Op het ogenblik van de actie reden zij in uw voormalige wagen.

Omwille van dit verband wordt u door de autoriteiten gezocht. Na een verblijf van enkele dagen in Jubilejnaja bracht uw oom u naar Oekraïne. Hij vond er een smokkelaar die u, verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen, naar België bracht. Op 02/05/2012 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag uw rijbewijs, militair boekje, geboorteakte, de verkoopsakte van uw wagen (die u na uw asielaanvraag per post was toegestuurd door uw oom) en een internetartikel aangaande de schietpartij in de nacht van 18 op 19/04/2012 voor.

B. Motivering

U slaagde er niet in uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Er werd met name vastgesteld dat u onwetend bleek te zijn over meerdere belangrijke elementen van uw asielaanvraag en dat u een aantal handelingen stelde die onverenigbaar zijn met een vrees voor vervolging.

Concreet werd er bij u een onaannemelijk gebrek aan informatie vastgesteld zowel wat betreft het eerste voorval (dat zou leiden tot uw arrestatie op 18/12/2011) als het tweede incident (dat uw vlucht tot gevolg had).

U beweerde dat u op 18/12/2011 was opgepakt nadat u twee onbekende personen een lift had gegeven. U verklaarde dat zij achteraf strijders bleken te zijn. Zij zouden, volgens informatie op het internet, nadien gedood zijn. Nu, er wordt vooraleerst vastgesteld dat u de internetinformatie waarnaar u verwijst niet voorlegt. Toen u hier achter gevraagd werd, beweerde u dat u niet had gedacht dat deze belangrijk zou kunnen zijn en u het vandaar niet kan voorleggen. U verklaarde dat u het wel eens zou kunnen nakijken (CGVS p.12). Deze nonchalantie en desinteresse wijst niet op een vrees voor vervolging. Daarbij werd vastgesteld dat u wel een internetartikel voorlegde aangaande het tweede incident. U werd hierop gewezen en beweerde dat u dat deed omdat u vanwege dit incident het land verlaten had (CGVS p.13). Deze verklaring is echter niet afdoende gezien de ernst van het eerste voorval (arrestatie met foltering) en uw suggestie dat u omwille hiervan in de toekomst nog problemen zou kunnen kennen. Heden wordt tot slot vastgesteld dat u deze internetinformatie nog steeds niet heeft voorgelegd.

Er werd daarbij aansluitend vastgesteld dat u de informatie die u op het internet zou hebben gelezen slechts zeer summier kon weergeven. Zo kon u deze personen, die u een lift had gegeven en die later gedood werden, niet bij naam noemen. U kon evenmin zeggen wanneer zij gedood waren; u vermoedde dat dit was gebeurd in de dagen voor uw arrestatie. U verklaarde dat zij in de omgeving van Mutsal-Aoel gedood werden en dat er bij de actie ook twee of drie politieagenten waren omgekomen. Over hun -al dan niet vermeende- activiteiten stelde u louter dat ze terroristen waren en gelinkt werden aan strijders die al langer gezocht werden. Wie deze laatste strijders, aan wie zij geaffilieerd zouden

zijn, waren kon u evenmin zeggen. Ook deze vaststellingen van onwetendheid wijzen op desinteresse die, zoals hierboven werd gesteld, onverenigbaar is met een vrees voor vervolging.

Wat uw arrestatie en vrijkoop betreft werd opgemerkt dat u niet op een eenduidige wijze kon zeggen door welke dienst u gearresteerd en vastgehouden werd. Wat uw arrestatie betreft beweerde u eerst dat deze werd verricht door OMON of SOG (CGVS p.11), later sprak u alleen nog maar van OMON (CGVS p.14). U gaf verder aan niet te weten door welke dienst u effectief werd vastgehouden. Dit laatste is echter onwaarschijnlijk aangezien uw vrijkoop door uw ouders geregeld werd en hiervoor mogelijks met de desbetreffende dienst zou zijn onderhandeld. U verklaarde echter slechts weinig over deze regeling tot vrijkoop te weten, u beweerde dat u het na uw vrijlating niet besproken had met uw ouders (CGVS p.14). Dit is echter ongeloofwaardig.

Soortelijke vaststellingen werden gemaakt met betrekking tot het tweede incident. U verklaarde wat dit betreft dat u werd geïnterviewd omdat u een wagen had verkocht aan een vermeende strijder. U beweerde dat het om een taxichauffeur ging die onterecht van terrorisme werd beschuldigd. Nu, tot enige verbazing werd vastgesteld dat u de naam van deze persoon niet kende (CGVS p.11, 15). Zijn naam (A.(...) K.(...)) staat nochtans vermeld op de verkoopsakte en in het internetartikel die beiden door u werden voorgelegd. Deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid op ernstige wijze. Er werd verder geconstateerd dat u slechts één van de drie personen (R.(...) S.(...)) kon noemen die bij de actie zouden zijn gedood. De drie namen staan nochtans vermeld in het internetartikel dat door u zelf werd aangebracht. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat de verkoopsakte betreft dient te worden opgemerkt dat de authenticiteit ervan niet verzekerd is. Zo wordt ten eerste vastgesteld dat zij geen stempel draagt van enige plaatselijke of federale autoriteit ter bevestiging van de juistheid van de gegevens. Ten tweede wordt bij nader onderzoek opgemerkt dat een andere, oorspronkelijke tekst stond ingevuld in verschillende velden van de akte. Sporen hiervan zijn in de meeste velden zichtbaar. De inhoud van de akte is met andere woorden gewijzigd en mogelijk vervalst.

U verklaarde tijdens uw gehoor dat uw oom u per post nog documenten had toegestuurd maar dat deze nog niet waren toegekomen. U verklaarde weliswaar niet te weten om welke documenten het gaat. U vermoedde dat het om convocaties en een bewijs van huiszoeking gaat. Naast deze onwetendheid over de aard van de documenten werd vastgesteld dat u niet kon zeggen door welke dienst u dan geconvoceerd zou zijn, wanneer u geconvoceerd zou zijn en hoe vaak. U wist evenmin of er daadwerkelijk een huiszoeking bij u was geweest (CGVS p.4-5). Een dergelijk omvangrijk gebrek aan informatie is echter onaannemelijk te meer daar u veelvuldig telefonisch contact heeft gehad met uw oom. U beweerde wat dit betreft dat u dit alles niet aan uw oom gevraagd heeft (CGVS p.4). U verklaarde dat u niet vrij kon spreken over de telefoon omdat u vreesde dat deze afgeluisterd wordt. Deze bewering staat echter tegenover de vaststellingen dat u meermaals telefonisch contact heeft gehad met uw oom (4 maal) en dat deze laatste de verkoopsakte per post rechtstreeks naar uw verblijfsadres in België zou hebben gestuurd (zoals blijkt uit de enveloppe die u voorlegde). Dit wijst niet op voorzichtigheid. Daarnaast werd na onderzoek vastgesteld dat u op het internet bij een sociaal netwerk (odnoklassniki.ru) een profiel heeft, waarvan bepaalde informatie publiek toegankelijk is zoals ondermeer uw huidige verblijfplaats (België). Ook dit wijst niet op enige voorzichtigheid en doet afbreuk aan een vrees voor vervolging. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook uw bewering dat uw contacten uit veiligheidsoverwegingen beperkt waren.

Ook in uw verklaringen over uw reisweg is een dergelijk element terug te vinden. U beweerde met name dat u de Russische Federatie via een officiële grenspost had verlaten. U identificeerde u daarbij aan de hand van uw rijbewijs. Een dergelijke handelswijze ondermijnt een vrees voor vervolging. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat uw oom net daarvoor aan de blokpost van Stavropol navraag was gaan doen. Uw oom zou met uw rijbewijs naar de blokpost zijn getrokken om er te horen of u nog steeds geregistreerd stond als bestuurder. Zo kon hij de agenten laten controleren of uw naam “in de computer stond”. Het bleek dat uw naam “nergens was ingebracht”. Tijdens dit bezoek aan de blokpost bleef u buiten in de wagen wachten (CGVS p.9). Een dergelijke gang van zaken is echter absurd gezien het enorme risico. Het wijst dan ook niet op een vrees voor vervolging.

Wat uw reisroute verder betreft werd vastgesteld dat u slechts zeer weinig informatie kon geven over het traject Oekraïne- België. U zou in Oekraïne een vrachtwagen hebben genomen die u, verstopt in de laadruimte, naar België zou hebben gebracht. Welnu, er werd vastgesteld dat u geen informatie kon geven over de firma van de vrachtwagen alsook de lading die werd vervoerd. U wist evenmin welke route deze vrachtwagen volgde en welke landen werden gepasseerd op uw weg naar België. U kon tot slot niet verklaren op welke wijze u de grens met de Europese Unie had overschreden, ermee rekening houdend dat ook vrachtwagens worden gecontroleerd. U verklaarde dit alles niet te weten (CGVS p.9-10). Dit maakt dat deze reisweg door u niet is aangetoond en laat de mogelijkheid open dat u op een andere manier, mogelijk met gebruik van een internationaal paspoort naar België bent gereisd.

Al deze bevindingen maken uw asielrelaas onaannemelijk. Dit gezegd zijnde betekent dit tevens dat de inbeslagname van uw intern paspoort ter discussie staat.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw militair boekje leveren geen van allen informatie die uw asielrelaas zijn bevestigen. De verkoopsakte van uw wagen werd hierboven reeds besproken. Wat betreft het internetartikel, dat door u werd voorgelegd, wordt vastgesteld dat dit louter een weergave geeft van de schietpartij in de nacht van 18 op 19/04/2012 voor. U zelf wordt hierin niet vermeld en er wordt aldus geen enkel verband gelegd tussen de schietpartij en u. De bijkomende documenten waarover u sprak (die met de post waren opgestuurd) werden tot op heden door u niet aangebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel

57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker houdt een theoretisch betoog met verwijzingen naar rechtspraak waarin hij stelt dat de onjuiste verklaringen niet automatisch leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Vervolgens oppert verzoeker dat er geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de verwerende partij zich ertoe beperkt heeft te verwijzen naar stereotiepe argumentatie en het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerde tegenstrijdigheden. Verzoeker is van mening dat hem feiten, namen en data werden gevraagd waarmee vervolgens niets gedaan werd behalve dat men op zoek is gegaan naar argumenten om een reeds op voorhand negatieve beslissing te gaan motiveren. Verzoeker blijft erbij dat zijn feitenrelaas overeenstemt met de werkelijkheid en dat hij betrokken raakte bij een tweetal ernstige incidenten waardoor hij ten zeerste bevreesd is voor zijn fysieke integriteit.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de motiveringsplicht gelardeerd met rechtsleer en rechtspraak waaruit blijkt dat een vervolging door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan bieden, ook aanleiding kan geven tot de erkenning als vluchteling. Verzoeker stelt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden werden omdat zijn verklaringen volgens hem totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd in de zin dat ze ongeloofwaardig zouden zijn. Bij nader inzien is er volgens verzoeker geen sprake van een tegenstrijdigheid die dermate zwaarwichtig is dat ze alle overige verklaringen ongeloofwaardig zou maken. Verzoeker herhaalt dat zijn asielaanvraag gestoeld is op twee essentiële pijlers, namelijk de gebeurtenissen van december 2011 en deze van april 2012. Betreffende de internetinformatie over het incident van december 2011 stelt verzoeker dat hij de intentie had om deze informatie voor te leggen, maar dat hij zeer snel opgeroepen werd, waardoor hij de informatie niet op het ogenblik van zijn interview kon voorleggen. Verzoeker stipt hierbij aan dat hij geen eigen toegang tot internet heeft en hiervoor een beroep moet doen op derden, hij zich in een voor hem totaal onbekende omgeving bevindt en de taal niet spreekt. Ondertussen, zo vervolgt verzoeker, heeft hij de informatie over het eerste incident kunnen terugvinden. Verzoeker verwijst naar stuk 3 en stelt dat er geen sprake is van nonchalance of desinteresse, doch enkel van onvoldoende tijd en middelen om de nodige informatie te verzamelen. Over de naam van de passagiers deelt verzoeker mee dat hij op een bepaald ogenblik twee lifters meenam die hij niet op voorhand kende en die hij slechts enkele ogenblikken in zijn auto heeft gehad. Verzoeker wijst erop dat het voor hem als taxichauffeur onmogelijk is om alle namen te kennen, te meer omdat het ging om twee lifters. Volgens verzoeker is er in elk geval geen sprake van desinteresse, maar dient met redelijkheid te worden geoordeeld en kon hij onmogelijk de naam kennen van de mensen die hij vervoerd heeft, te meer daar hun naam niet belangrijk was op dat ogenblik. Betreffende verzoekers arrestatie en het feit dat hij werd vrijgekocht, meent verzoeker dat hij werd gearresteerd door leden van de SOG, maar naderhand te maken had met de OMON, waardoor verzoeker aangaf niet goed te weten door welke dienst hij werd opgepakt en vastgehouden. Verder geeft verzoeker toe dat hij van zijn vrijkopen niet veel afwist en dat er een geldsom betaald is aan de advocaat die onderhandelingen heeft gevoerd en de geldsom heeft uitbetaald. Verzoeker stelt dat er blijkbaar een detective werd ingeschakeld. Betreffende het tweede incident geeft verzoeker aan dat het niet abnormaal is dat hij zijn voertuig op de markt heeft verkocht aan iemand die hij niet op voorhand kende en waarvan hij enkel wist dat het om een taxichauffeur ging. Verzoeker wijst erop dat hij de twee andere personen die gedood werden bij de aanslag niet kende en zich enkel één naam kon herinneren omdat hij een en ander had gelezen op het internet. Volgens verzoeker zou het raar geweest zijn indien hij de namen van de drie personen zou kunnen geven als hij slechts aan één van hen ooit een voertuig had verkocht en de anderen totaal niet kende, en toont dit zijn eerlijkheid aan. Verzoeker verwijst naar stuk 4 en stelt dat hij niet afdoende wordt gemotiveerd waarom dit zijn geloofwaardigheid aantast.

Naar aanleiding van de neergelegde verkoopakte geeft verzoeker toe dat er geen stempel van een plaatselijke of een federale autoriteit opstaat, maar dat dit niet gebruikelijk is in een loutere privézaak. Verzoeker wijst er ook op dat de verkoopakte niet door hem werd ingevuld, maar door een derde persoon en dat hij enkel kan voorleggen wat hij heeft. De gratuite insinuaties van vervalsing doen

volgens verzoeker de werkelijkheid grof geweld aan. Verzoeker stipt nog aan dat hij een vergroting van de foto van de nummerplaat van de auto die betrokken was bij de actie heeft gevoegd waaruit blijkt dat het om dezelfde nummerplaat gaat. Verzoeker wijst erop dat bedrog nooit wordt vermoed doch bewezen dient te worden en dat dit in casu zeker niet aan de orde is.

Wat de navolgende documenten betreft, voert verzoeker aan dat hij vermoedde dat zijn oom hem convocaties zou overmaken, maar dat hij niet zeker wist over welke documenten het ging. Volgens verzoeker werden deze documenten niet voor de beslissing ontvangen waarbij hij herhaalt dat het tijdsbestek om de nodige bewijsstukken te verzamelen al te kort was. Verzoeker verwijst hierbij naar de convocatie (stuk 6) en vermeldt dat hij telefonisch niet vrij kon spreken met zijn oom omdat het gevaar bestond dat hun gesprek werd afgeluisterd.

Aangaande zijn reisweg verklaart verzoeker dat uit navraag door zijn oom bleek dat zijn naam nergens was ingegeven in de computer van de agenten van de grenspost waardoor hij zonder problemen kon passeren. Verzoeker herhaalt dat de reis werd afgelegd in een laadruimte van een vrachtwagen en hij verstopt was van de buitenwereld waardoor hij niets kan vertellen over zijn reis. Verzoeker wijst erop dat een cirkelredenering wordt gebruikt omdat eenieder die over een visum beschikt en na controle de grens kan oversteken geen problemen kan inroepen aangezien hij geen problemen had met de overheden, terwijl eenieder die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd, niet de waarheid spreekt. Verzoeker beweert dat dagelijks vele personen de Poolse grens oversteken zonder te worden gecontroleerd waardoor de verwerende partij uitgaat van een vermoeden van kwade trouw.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het fair-play-beginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker geeft aan dat de asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus, maar tevens de subsidiaire bescherming dienen te onderzoeken, maar dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie van Tsjetsjeense vluchtelingen. Volgens verzoeker diende minstens de actuele toestand in Dagestan beoordeeld te worden aangezien het niet kan dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen een veel voorkomende praktijk zijn. Verzoeker wijst er ook op dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst naar *“recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.”* De rechten van verdediging werden volgens verzoeker ten eerste geschaad omdat hem zonder enig onderzoek de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. In Dagestan komen volgens verzoeker tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen die divers van aard zijn. Volgens verzoeker is het niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn. De ontvoeringen en verdwijningen door gemaskerde mannen zijn de belangrijkste onveiligheidsfactoren in Dagestan, zo verheldert verzoeker en het lijkt een courante praktijk te zijn om personen te arresteren en te onderwerpen aan folteringen, zoals ook gebeurd is met verzoeker. Verzoeker stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid mag worden verwacht dat zij alle nodig onderzoeken uitvoert.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zo werpt verzoeker op dat zijn afkomst en zijn herkomst uit Dagestan niet in vraag worden gesteld. Voorts merkt verzoeker op dat de situatie van jonge mannen uit de Kaukasus in de Russische Federatie als geheel zorgwekkend is. Het Hof van Justitie was in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hij stelt vervolgens dat al werd aangetoond dat de situatie in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor hij louter door zijn aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Commissariaat-generaal diende, zo oppert verzoeker, *“dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn”*. Meer bepaald, zo vervolgt hij, diende het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Er is volgens verzoeker niet alleen een schending aan de orde van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch tevens ook een manifeste schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Verzoeker stelt hieromtrent dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters *“independent and rigorous”* oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een

behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoeker, blijkt dit in casu geenszins uit de motivering. Er werd, zo besluit hij, integendeel geen enkel onderzoek ter zake gedaan en hieromtrent dus ook niet gemotiveerd. Volgens verzoeker werd *“in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoeker, zo o.m. de verwijzing naar zijn neef, in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens [blijkt] dit niet [...] uit de motivering”*.

3.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 5 van het EVRM en het beginsel van de fair-play geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Het tweede en het derde middel zijn, voor zover daarin de schending van voormelde verdragsbepaling en het voormelde beginsel van behoorlijk bestuur worden aangevoerd, derhalve onontvankelijk.

3.4. Waar verzoeker in zijn middelen een schending van de rechten van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

3.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.6. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vastgesteld dat verzoeker onwetend bleek te zijn over meerdere belangrijke elementen uit zijn asielrelaas. Zo bleek verzoeker met betrekking tot zijn arrestatie naar aanleiding van de lift die hij had gegeven aan strijders over internetinformatie te beschikken die hij evenwel niet kon voorleggen. Verzoeker gaf volgens de commissaris-generaal blijk van nonchalance en desinteresse door te stellen dat hij het wel eens zou nakijken. In de bestreden beslissing wordt vervolgens aangegeven dat verzoeker wél een internetartikel neerlegde over het tweede incident, omdat hij vanwege dit incident het land verlaten had, wat niet afdoende is gezien de ernst van het eerste voorval. Vervolgens bleek dat verzoeker de informatie op internet slechts zeer summier kon weergeven en dat hij de personen die hij een lift had gegeven niet bij naam kon noemen noch kon aangeven wanneer zij gedood waren of over hun activiteiten kon vertellen. Tevens stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet op eenduidige wijze kon meedelen door welke dienst hij gearresteerd en vastgehouden werd, wat onwaarschijnlijk is vermits zijn ouders de vrijkoop regelden, waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker weinig over deze regeling tot vrijkoop afwist. Met betrekking tot het tweede incident bleek dat verzoeker de naam niet kende van de taxichauffeur aan wie hij zijn wagen had verkocht, terwijl deze op de verkoopakte staat en in het internetartikel wordt vermeld. Verzoeker blijkt echter slechts één van de drie personen te kunnen noemen die bij de actie gedood werden. Met betrekking tot de verkoopakte zelf wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze geen stempel draagt van een plaatselijke of federale autoriteit en dat bij nader onderzoek bleek dat er een andere, oorspronkelijke tekst stond ingevuld waarvan sporen terug te vinden zijn, zodat aan de authenticiteit van dit document kan worden getwijfeld. Verder geeft de commissaris-generaal aan dat verzoeker documenten aankondigde die zijn oom zou opsturen, maar dat hij enkel vermoedde dat het om convocaties en een bewijs van huiszoeking zou gaan. Verzoeker kon blijkbaar geen verdere informatie verschaffen over deze documenten ondanks veelvuldige contacten met zijn oom. In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoekers vrees om te worden afgeluisterd wordt ontkracht door het feit dat hij meermaals contact had, de stukken rechtstreeks naar zijn verblijfsadres in België liet opsturen en zijn profiel op *“odnoklassniki”* waaruit blijkt dat hij thans in België verblijft, wat wijst op onvoorzichtigheid. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker had verklaard via een officiële grenspost de Russische Federatie te hebben verlaten en zijn oom liet nagaan of zijn naam in de computer stond, wat absurd is gezien het enorme

risico. Met betrekking tot de reisroute van verzoeker werd vastgesteld dat hij slechts zeer weinig informatie kon geven waardoor de mogelijkheid open blijft dat hij door middel van een internationaal paspoort naar België is gereisd. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt ten slotte in de bestreden beslissing op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, gesteld dat er actueel in Dagestan voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

3.7. In het vluchtelingenrecht rust op de asielzoeker de plicht om zijn dossier samen te stellen met relevante stavingsstukken (RvS 30 mei 2001, nr. 95.927). Verzoeker voert thans aan dat hij de informatie over het eerste incident van december 2011 niet eerder kon voorleggen omdat hij zeer snel werd opgeroepen, omdat hij geen toegang heeft tot internet en een beroep moet doen op derden in een voor hem totaal onbekende omgeving waar hij de taal niet spreekt. Uit de uitprint van het internetartikel die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, blijkt nochtans dat het bericht van 16 februari 2012 dateert, dus bijna drie maanden vooraleer verzoeker op Belgisch grondgebied toekwam. Bovendien maakte verzoeker blijkens het administratief dossier reeds tijdens zijn gehoor melding van dit internetartikel, maar dacht hij dat het niet belangrijk was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4 juni 2012, p. 12), waardoor niet kan worden aanvaard dat hij thans stelt dat hij de intentie had deze informatie voor te leggen maar hier niet in geslaagd zou zijn omwille van de snelle oproeping voor het interview. De stelling dat verzoeker geen toegang zou hebben tot internet en hiervoor een beroep moet doen op derden, valt onmogelijk te rijmen met de – overigens door verzoeker niet weerlegde – vaststelling van de commissaris-generaal dat hij op het Russische sociale netwerk “*Odnoklassniki*” een profiel heeft waarop België als zijn woonplaats is aangeduid (stuk 13, Landeninformatie, AZ op Odnoklassniki). Vermits het internetartikel in het Russisch is gesteld, kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij de taal als een barrière vermeldt om toegang te krijgen tot de informatie. Bovendien mag van verzoeker worden verwacht dat hij meer details kan verstrekken over de twee gedode rebellen vermits hij gedurende 4 dagen werd aangehouden op grond van zijn vermeende betrokkenheid bij deze rebellen. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker de namen niet kent van de mensen die gedood werden en niet weet wanneer ze gedood werden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4 juni 2012, p. 12). Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat het onmogelijk is om als taxichauffeur de namen van de lifters te kennen en hij hun namen op dat ogenblik niet belangrijk achtte, mag toch worden verwacht dat verzoeker naar aanleiding van zijn arrestatie geconfronteerd wordt met informatie over deze personen of zich hierover achteraf grondig informeert. Met betrekking tot het internetartikel zelf dat door verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift werd gevoegd, merkt de Raad op dat het niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) niet verplicht is deze stukken in overweging te nemen. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker geen enkel causaal verband aannemelijk maakt tussen het internetartikel en de vervolgingsfeiten die hij heeft aangehaald. In tegenstelling tot wat verzoeker wil doen geloven, doen zijn onverschillige houding en het gebrek aan enig logisch verband wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Met betrekking tot de convocatie die thans aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, kan niet worden aanvaard dat verzoeker hierover vooraf onwetend zou zijn. Vermits het neergelegde stuk dateert van maart 2012 en verzoeker sedert zijn aankomst op Belgisch grondgebied op 2 mei 2012 reeds vier maal telefonisch contact had met zijn oom (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4 juni 2012, p. 4) was hij in elk geval in staat om na te vragen welke stukken nog zouden worden overgemaakt. Verzoekers vrees voor het afluisteren van de gesprekken valt moeilijk te rijmen met zijn herhaalde contacten met zijn oom. Bijkomend merkt de Raad op dat ook de convocatie niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad conform artikel 8 van het PR RvV dit stuk niet in overweging neemt.

3.8. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert over zijn persoonlijke problemen. Verzoeker herhaalt zijn eerdere verklaringen over zijn onwetendheid over de dienst die verantwoordelijk was voor zijn arrestatie en de wijze waarop zijn vrijlating werd bedisseld. Verzoeker verduidelijkt trouwens niet hoe hij plots aan de informatie komt dat de vrijlating via een advocaat en een detective werd geregeld. De Raad merkt echter op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft.

3.9. Aangezien verzoeker blijkens het administratief dossier stukken neerlegde die betrekking hebben op het tweede incident (stuk 12, Documenten, verkoopakte, internetartikel), mag worden verwacht dat hij minstens de naam kan noemen van de persoon aan wie hij de wagen verkocht. Nochtans blijkt

verzoeker niet in staat de naam op te geven van deze taxichauffeur (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4 juni 2012, p. 11), hoewel deze op voormelde verkoopakte prijkt. Verzoeker blijkt verder slechts in staat de naam van één van de twee overige personen die omkwamen te kunnen geven. Aangezien de huiszoeking en de arrestatie van verzoekers vader de rechtstreekse aanleiding waren voor het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst mag worden verwacht dat hij hierover meer nauwkeurige verklaringen zou kunnen afleggen. Zijn onwetendheid vormt in elk geval geen bewijs van zijn eerlijkheid, zoals verzoeker wil doen uitschijnen.

De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Naar aanleiding van de neergelegde verkoopakte (stuk 12, Documenten, verkoopakte) beweert verzoeker dat het niet gebruikelijk is dat er in een loutere privézaak stempels van de plaatselijke of federale autoriteit op vermeld zijn. Deze bewering wordt echter niet in het minst gestaafd. Het feit dat de verkoopakte door een derde zou zijn ingevuld, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid voor de inhoud aangezien het document door hem werd ondertekend. Waar verzoeker de commissaris-generaal gratuite insinuaties verwijt, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal enkel vaststelt dat de authenticiteit van de verkoopakte niet kan worden gegarandeerd omdat in verschillende velden zichtbaar is dat de oorspronkelijke tekst werd aangepast. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de insinuaties de werkelijkheid grof geweld aandoen. Aangezien verzoeker aldus geen aanvaardbaar bewijs levert dat de nummerplaat op zijn naam geregistreerd was, mist zijn betoog op grond van de vergroting van de foto uit het internetartikel elke grondslag. Op basis van het geheel van voormelde onwetendheden en het gebrek aan bewijsstukken kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas.

3.10. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Door te herhalen dat uit navraag door zijn oom bleek dat zijn naam niet in de computer was opgenomen waardoor hij zonder problemen de grenspost kon passeren, weerlegt verzoeker de vaststelling van de commissaris-generaal niet dat deze werkwijze bijzonder riskant is voor iemand die beweert door de autoriteiten gezocht te worden. Verzoekers betoog over de cirkelredenering kan niet worden gevolgd. Omwille van het totale gebrek aan informatie rijst immers het vermoeden dat verzoeker zijn werkelijke reisweg en reismethode wil verheimelijken. Dit vermoeden wordt nog versterkt door verzoekers blote bewering dat dagelijks vele personen de Poolse grens oversteken zonder gecontroleerd te worden, waarbij de vraag rijst hoe verzoeker, die tot nog toe geen enkel detail kon verstrekken over zijn reisweg, plots te weten kwam dat hij de Oekraïens-Poolse grens overstak. Eerder gaf hij immers aan dat hij geen informatie over zijn reisweg kon geven omdat hij constant binnenzat in de vrachtwagen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 4 juni 2012, p. 10).

3.11. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan hij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd in de bestreden beslissing wel degelijk onderzoek gevoerd naar de algemene situatie van Tsjetsjeense vluchtelingen in Dagestan. In de beslissing werd echter het volgende overwogen: *“Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun*

Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.” De mensenrechtenrapporten waarnaar verzoeker verwijst en zijn bewering dat de situatie van jonge mannen uit de Kaukasus in de Russische Federatie zorgwekkend is, volstaan bijgevolg niet om een individueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet in zinnen hoofde aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker in fine stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn verwijzing naar zijn neef, maar hij verduidelijkt niet welke invloed die eventuele verwijzing zou hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

3.13. Wat de beoordeling van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, stelt verzoeker dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld. De beweringen van verzoeker zijn echter niet van aard om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen die gestoeld zijn op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheids-situatie, update februari 2012, 27 februari 2012) en waaruit enerzijds blijkt dat er weliswaar sprake is van een stijging van het aantal burgerslachtoffers, maar dat het conflict tussen de rebellen en de autoriteiten anderzijds gekenmerkt wordt door gerichte acties waardoor de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat er geen rigoureuus onderzoek zou zijn gevoerd naar het risico op ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming.

3.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of van de overige ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN